

Не залишатися осторонь

Майстра з ремонту та обслуговування пожежної сигналізації цеху з ремонту ланцюгів управління технологічними процесами ПАТ «АрселорМіттал Кривий Ріг», члена ПМГУ Арама Галустова сьогодні знають далеко поза межами рідного міста. І це – не дивно, адже в останній рік він багато часу, у власні вихідні та перебуваючи у відпустці, проводить «на колесах».

З перших днів війни долучившись до волонтерства, Арам ставить перед собою завдання: всім, чим може, допомагати українським військовим та мирним мешканцям прифронтових районів. Тому знов і знов сідає за кермо і везе відповідальний вантаж. Зараз за його плечима – численні доправлення гуманітарної допомоги у міста і села Херсонщини і Миколаївщини, а також більше трьох десятків поїздок до гарячих точок на Донеччині – Костянтинівки, Дружківки, Краматорська, Бахмута.

«Все почалося з будівництва оборонних споруд на початку війни, – згадує Арам Галустов. – Одного разу повертаючись з роботи додому, я побачив, як на в'їзді до Кривого Рогу обладнують блокпост. Зупинився, дізнався, що потрібні люди, готові фізично попрацювати – і вже того ж дня розвантажував будматеріали, тягав колоди для перекриття бліндажів, насипав пісок у мішки разом з іншими добровільними помічниками військових.

Облаштували одне укріплення, взялися за друге. Роботи було багато, тож я покликав сусідів, друзів, знайомих, колег, залучив до справи двох своїх старших синів (третьому – тільки чотири роки). В будні дні нас збиралося до двох десятків, а у вихідні – і з півсотні.

Після того, як масове будівництво оборонних рубежів навколо міста завершилося, я став питати, чи потрібна ще якась допомога. Виявилось, що нашим бійцям не вистачає теплого одягу та взуття. І я знов «кинув клич». Хтось приніс чоботи, хтось фуфайку, хтось ватяні штани. Потім ми налагодили взаємодію з профкомом ПМГУ металургійного виробництва на чолі з Олександром Бабюком, координували дії з профактивістами цехів, щоб збирати і привозити військовим саме те, що їм необхідно. Ми дуже вдячні керівникам нашої первинної профорганізації за те, що неодноразово спряли в отриманні дозволів на вивіз зібраних в підрозділах речей за територію підприємства.

Я кажу «ми», тому що на той час у нас вже склалася волонтерська команда, в якій, крім мене, було ще двоє членів ПМГУ, представників мого рідного цеху. Це – електромонтери Дмитро Останій та Сергій Хоміч. Дмитро дуже добре набив руку на виготовленні повербанків з використанням деталей вживаних електронних сигарет. Сергія нещодавно мобілізували до лав ЗСУ, але доки він працював з нами, його «фішкою» було виробництво буржуйок. Не стояли осторонь і жінки цеху. Дівчата, які знаються на кулінарії, випікали для наших захисників різні смаколики, знайшлися майстрині, зокрема, електромонтери Олена Чудновська та Наталя Серкова, які плели балаклави та теплі шкарпетки.

Потім дійшла черга до ліків. Спочатку ми закуповували їх в аптеках міста, але швидко переконалися, що цього замало. Шукаючи варіанти, вийшли на загальноукраїнські благодійні фонди, почали співпрацювати з ними. Коли там усвідомили, що ми – люди надійні, нам стали довіряти перевезення вантажів медичного призначення. Особливо після того, як від колег з Польщі ми отримали в безкоштовне користування на час війни зручний автомобіль типу «бус спринтер».

Сьогодні «кістяк» нашої волонтерської команди складається з десяти осіб. Але навколо нас є ще багато людей, що перебувають, як то кажуть, у режимі очікування: вони готові приєднатися, зойно ми покличемо. Тож я дуже вдячний колегам з цеху, працівникам інших підрозділів ПАТ «АрселорМіттал Кривий Ріг», нашим спілчанам, взагалі кожному, хто знає мене і, почувши про мої волонтерські турботи, не залишається осторонь.

